

Karácsonyi ünnepi konceptus

Legátusi ajánlólevél

„Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szótam és megnyitja az ajtót, bemegyek ahoz és vele vacsorálok, és ő énvelem.” (Jel 3,20)

Kedves Testvéreink!

Örök adventben élünk, már attól kezdve, hogy Isten megeremtette az embert. Mert ő örökkön-örökké jött s jön felénk. Ha az ember elfordult Istantól vagy éppen elzárkózott tőle, ő utána vagy elébe ment, és új távlatokat tárt fel előtte – kegyelmesen. A bűntudat nyugtalan álmaiban fentrengő Jákób felett megnyitotta az eget: mennyeien kegyelmes távlatot nyitott meg számára. Megjelent Mózesnek és annyi más prófétának, hogy belepillanthassanak javukra szövögetett terveibe. Fel-tündöklött Józsefnak és Máriának, s beavatta őket titkaiba, befogadta őket titokzatos műhelyébe: mint inasait tanította és vezette őket, hogy eszközökkel lehessenek az ő üdvösségszerző munkájában.

Valami azonban rajtunk is múlik – mondhatjuk; hiszen ez az ige a zörgető Jézus Krisztust befogadó emberekről is szól, tehát rólunk is. Az ige – tényleg – rólunk is szól. Azonban csupán annyit akar kiemelni velünk kapcsolatban, amennyit a paradicsombeli történet is elmond rólunk: Isten olyannak alkotott minket, hogy szabadságunkban áll ellene is cselekedni. Ha azt akarjuk, el is zárkózhatunk tőle, vagy éppen ellene is mondhatunk.

De manapság talán túl sokat beszélünk arról, hogy *nekiünk* kell személyesen ajtót, szívet nyitnunk Krisztus előtt; és eközben homályba merül Isten nagy kapu-nyitása.

Ime, az ajtó előtt állok és zörgetek... Ez mindenekelőtt Isten nyíltságáról beszél. Ő annyira nyílt, hogy nem várja, míg mi megyünk hozzá. Nem várakozik a mi első lépésekünkre, a mi kezdeményezésünkre. Hanem minket megelőzve ő vállalja azt a feltárulkozást, megalázkozást, hogy csendesen, nem tolakodva zörget, és szeretettel, türelmesen vár. És éppen ez a várakozása mutatja leginkább az ő nyíltságát: nem védekezik mindazzal a rosszal szemben, ami bennünk van, reánk jellemző és bántására van. Ha falak és ajtó mögé zárkózunk, akkor is tárt szívű marad, míg sok rossz döntés után végül is meggyőz csendes, szeretetteljes hang-jával, hűségével és türelmével.

És az ő nyíltságáról beszél ez is: *bemegyek ahoz, és vele vacsorálok, és ő énvelem.* Mert ezzel az örökös hozzánk jövetelével mindig feladja a bezárkózó védekezést, a kényelmes biztonságot. Részéről pedig ez a közös étkezés nem más,

nem több, mint a mi satnya eledelünk elfogadása; hogy mindebből végül egyedül csak nekünk legyen hasznunk.

Mondjuk hát mindenekelőtt ezt: Jöjj mindenig hozzánk így, Urunk! Jöjj hajlé-kainkba, ünnepi asztalunkhoz, és te hozz nekünk új esztendőt is!

Kedves testvéreink, hálás szívvel köszönjük meg nektek most is, hogy sok egyéb gondotok és egyre nehezebb anyagi helyzetetek ellenére is támogatjátok hallgatóinkat és az Intézetünkben folyó oktatást. Támogató hűségetekért, áldo-zatos szeretetetekért mindenkor hálát adva kívánunk nektek áldott karácsonyt és boldog új esztendőt.

Kolozsvárt, 2001 karácsonyán.

A Teológiai Intézet tanári karának nevében:

Adorjáni Zoltán
lelkinevelő tanár

Jézus próbakő.

Jézusra mindenkinél választ kell adnia.

Az üveges váróteremben állva

erre felel az utazó, a pap, a bandita.

Megkettőzött bizonytalanság,

emberszabású ábra,

felirat a szeretetről

s a zsidók királya.

Jézus próbakő.

Nagy, csillgó teher,

amit elvisz az ember,

vagy nem visz el.

Jézus olyan, amilyen.

Nincs vele senki,

de a randevún el kell hallgatni őt,

vagy az arcát meg kell figyelni.

Jézus olyan,

mint egy kereszt.

Két karja ki van tárva

s átmetszi egy függőleges.

Gyurkovics Tibor: *Próba*